

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 7C/138/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814201854
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8814201854.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Martinou Melníkovou v právnej veci navrhovateľa: ALEKTUM INKASSO s. r. o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 44 721 587, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Gallo, s. r. o. so sídlom Jilemnického 30, Martin, proti odporcovi: U. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX/X, X. O. Z. o zaplatenie 2.557,04 Eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 2.037,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.037,30 Eur od 17.03.2012 do zaplatenia a trovy konania, ktoré pozostávajú z iných trov konania vo výške 90,79 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 155,30 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa pôvodne podaným žalobným návrhom prostredníctvom právneho zástupcu vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/72/2013 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 2.557,04 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 17.03.2012 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že spoločnosť D. V. F., R..F.. uzatvorila dňa 04.03.2010 s odporcom Zmluvu o rýchlom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo číslo: XXXXXXXXXXXX E., na základe ktorej sa zaviazala poskytnúť odporcovi úver vo výške 1500 Eur pri RPMN 30,32 %. (ďalej len Zmluva). Odporca sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných splátkach po dobu 60 mesiacov v sume 40,59 Eur. Úver bol poskytnutý odporcovi jednorazovo bezhotovostne. Neoddeliteľnú súčasť zmluvy tvoria Všeobecné obchodné podmienky D. V. F., R..F... Vzhľadom na porušenie povinností vyplývajúcich zo zmluvy odporcom, navrhovateľ dňa 23.02.2012 písomne oznámil, že vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru a žiada okamžité splatenie úveru. Zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzavretá dňa 06.07.2012 medzi spoločnosťou D. V. F., R..F.. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom, postúpila spoločnosť D. V. F., R..F.. pohľadávku voči odporcovi vrátane príslušenstva na navrhovateľa.

Uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 10.01.2014, sp.zn. 7C/72/2013 súd zastavil čiastočne konanie o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 9,1 Eur od 17.03.2012 do zaplatenia z dôvodu späťvzatia žalobného návrhu v tejto časti navrhovateľom.

Odporca sa k návrhu nevyjadril. Napriek doručeniu predvolania na pojednávanie v deň 18.07.2014 sa na pojednávanie nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil, pojednávanie odročiť nežiadal, preto súd konal v zmysle § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, zmluvy o rýchlom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo č. XXXXXXXXXXXX E., zo dňa 04.03.2010 s prílohou, vyhlásenia úveru za predčasne splatný zo dňa 23.02.2012 s doručenkou, zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 06.07.2012 s prílohou, oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 06.07.2012, výpisu z účtu odporcu, oznámením o postúpení pohľadávky, výpisom z účtu č.1, písomnými vyjadreniami právneho zástupcu navrhovateľa a zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 04.03.2010 uzavrel právny predchodca navrhovateľa (spoločnosť D. V. F., R..F..) s odporcom zmluvu o rýchlom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo č. XXXXXXXXXXXX E., na základe ktorej poskytol odporcovi úver v celkovej výške 1500 Eur s dohodnutou výškou úrokovej sadzby do konečnej splatnosti úveru vo výške 21 %, RPMN vo výške 30,32 % a priemernou RPMN vo výške 79,08 %. Odporca sa v zmluve o úvere zaviazal zaplatiť poskytnutý úver v splátkach po 40,59 Eur mesačne splatných vždy k 4. dňu kalendárneho mesiaca. Prvá splátka bola dohodnutá k 04.03.2010. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 04.03.2015. Podľa zmluvy poplatok za poskytnutie úveru bol 33 Eur, poplatok za zabezpečenie poistenia úveru vo výške 1,81 Eur mesačne, poplatok za I. upomienku vo výške 25 Eur a za každú ďalšiu vo výške 25 Eur. Poplatok za vedenie úverového účtu bol vo výške 2,20 Eur.

Podľa výpisu z účtu č. 1 za obdobie 03.03.2010 do 21.12.2010 odporca čerpal úver dňa 04.03.2010 a uhradil dve splátky a to dňa 14.04.2010 vo výške 44,60 Eur a dňa 04.05.2010 vo výške 2,36 Eur.

Navrhovateľ listom dňa 23.02.2013 zosplatnil celý úver a vyzval odporcu na zaplatenie sumy vo výške 2.214,79 Eur. Účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastáva 10.deň odo dňa doručenia tejto výzvy. Podľa priloženej doručanky odporca si tento list prevzal dňa 06.03.2012.

Právny zástupca navrhovateľa ani navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavili, žiadali, aby súd konal v ich neprítomnosti. Právny zástupca navrhovateľa vo svojich písomných vyjadreniach uviedol, že dlžná suma pozostáva z istiny 1.485,66 Eur, poplatku banky 157,31 Eur, úrokov z úveru 879,97 Eur, úrokov z omeškania 9,10 Eur a poplatkov za upomienky 25 Eur. Odporca vykonal dve úhrady. Poslednú úhradu uskutočnil 04.05.2010 a do omeškania sa prvý krát dostal 05.06.2010. Z úhrad vykonaných odporcom bola na istinu započítaná suma 14,34 Eur, na úrok z úveru suma 26,25 Eur a na poplatky suma 6,37 Eur. Poskytnutý úver bol úročený úrokovou sadzbou vo výške 21 % ročne, pričom požaduje úrok z úveru odo dňa nasledujúceho po poskytnutí úveru do 31.03.2013. Zmluvný úrok z omeškania predstavuje sumu 9,10 Eur. Úrok z omeškania si uplatňuje vo výške 8 % ročne v súčte za každú omeškanú splátku v zmysle čl. II. bodu 12 Zmluvy. Poplatky banky pozostávajú z poplatku za poskytnutie úveru 33 Eur, mesačného poplatku za zabezpečenie poistenia úveru 1,81 Eur, mesačného poplatku za vedenie účtu 2,20 Eur. Právny predchodca navrhovateľa pre odporcu viedol účet 29 mesiacov od poskytnutia úveru. Z uvedeného vyplýva nasledovné: $(29 \times 1,81) + (29 \times 2,20) + 33 = 149,29$ Eur. Rozdiel 8,02 Eur je spôsobený zmenou poplatkov podľa cenníka banky.

Aktívna legitímácia navrhovateľa vyplýva zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 06.07.2012 uzavretej medzi spoločnosťou D. V. F., R..F.. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom. Postúpenie pohľadávky bolo odporcovi oznámené listom zo dňa 06.07.2012. Súd posúdil zmluvu o postúpení pohľadávok ako platný právny úkon podľa § 524 Obč. zák.

Podľa článku III. bod 1. Zmluvy, na základe poistenej zmluvy o skupinovom rizikovom životnom poistení trvalých následkov úrazu pre klientov, ktorí čerpajú spotrebný úver v V. medzi V. a D. T. Ž. P., R..F., ktorá bola uzatvorená dňa 30.12.2008, je poistenému poskytnuté poistenie v rozsahu: poistná suma pre prípad smrti 1700 Eur, poistná suma pre prípad trvale následky úrazu spôsobujúce invaliditu 1.275 Eur. Podľa bodu 4. tohto článku, ak je dlžník v omeškaní so zaplatením poplatku za zabezpečenia úveru alebo jeho časti po dobu 4 mesiacov od jeho splatnosti, poistenie úveru zaniká.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak (§ 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej

Podľa § 2 ods. 1. písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

V zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

Z ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis - nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z..

Podľa § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovanej prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo

dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Na uvedený právny vzťah je tiež potrebné aplikovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia j zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 3 ods. 3, v zmysle ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyklučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ak ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah.

Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorít oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal dodávateľ zvolením iného zákona, ktorý primárne nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, že dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

Vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom bola uzavretá úverová zmluva, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru odporcovi vo výške 1500 Eur,

ktorý sa ho zaviazal vrátiť za stanovených podmienok pravidelnými mesačnými splátkami po 40,59 Eur do konečnej splatnosti úveru 04.03.2015. Predmetnou zmluvou vznikol medzi navrhovateľom a odporcom právny vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení s § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, nakoľko podľa § 52 a nasl. Obč. zák. je táto zmluva spotrebiteľskou zmluvou. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala všetky náležitosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluvou sa navrhovateľ v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť odporcovi ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a odporca sa tieto zaviazal splácať v pravidelných splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca nesplácal svoj záväzok voči navrhovateľovi, čím porušil zmluvné povinnosti, nakoľko uhradil iba sumu 46,96 Eur, navrhovateľ podľa § 565 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 23.02.2012 zosplatnil celý úver, ktoré nastalo dňa 16.03.2012.

V ďalšom sa súd zaoberal jednotlivými nárokmi tvoriacimi žalovanú sumu.

Prvou navrhovateľom uplatňovanou sumou je nárok na zaplatenie istiny vo výške 1.485,66 Eur. Je nepochybné, že navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 1.500 Eur a odporca uhradil navrhovateľovi 46,96 Eur. Súd všetky odporcom vykonané úhrady započítal na úhradu istiny v zmysle citovaného ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako sa s nimi bude zaoberať v ďalšom. Odporca teda navrhovateľovi na úvere dlží sumu 1.453,04 Eur a do zvyšku istiny súd žalobu zamietol.

Ďalšou navrhovateľom žalovanou sumou je nárok na zaplatenie zmluvného úroku z úveru vo výške 907,22 Eur. Podľa vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa poskytnutý úver bol úročený úrokovou sadzbou vo výške 21 % ročne ako bolo dohodnuté v zmluve, pričom požaduje úrok z úveru odo dňa nasledujúceho po poskytnutí úveru tj. od 05.03.2010 do 31.03.2013. Na úrok bola započítaná čiastočná úhrada vo výške 26,25 Eur. Súd sa zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorý v úverovej zmluve bol dojednaný vo výške 21 %.

Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov v marci 2010 činil úrok 12,66 % p.a. Z toho je zrejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami.

Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečené aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval dohodu vo výške úrokov nad 12,66 % ročne za absolútnu neplatnú. Súd má za to, že nárok navrhovateľa v časti úrokov nie je v celom rozsahu dôvodný. Súd vyššie konštatoval, že opodstatnený nárok vznikol navrhovateľovi len pri úrokovej miere 12,66 % ročne. Navrhovateľ si žiadal priznať úrok z úveru odo dňa nasledujúceho po jeho poskytnutí do 31.03.2010. Podľa zmluvy bol byť úver splatný do 04.03.2015. V prípade riadneho splácania úveru za toto obdobie by navrhovateľ mal nárok na úrok z úveru vo výške 584,26 Eur, a preto v prevyšujúcej časti úrok z úveru súd zamietol.

V rámci odporcom uhradených súm započítaných na istinu je taktiež suma, ktorá bola započítaná na úhradu poistenia a to 29 x 1,81 Eur. Čo sa týka dojednania poistenia v článku III. bod. 1 súd má za to, že poistenie tak ako bolo v predmetnej úverovej zmluve dojednané, nezodpovedá

ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poisťných zmluvách. Odporca podpísaním Zmluvy mal súhlasiť s tým, aby bol poisníkom poistený. Navrhovateľ nijako súdu nepreukázal, či skutočne došlo k dojednaniu poistenia, taktiež nepredložil súdu žiaden iný doklad preukazujúci vznik poistenia, prípadne doklad o jeho nevzniknutí. Súd má taktiež pochybnosti o skutočnom oboznámení sa s uvedenými dokumentmi odporcom v zmysle článku III. bod 5, podľa ktorých podpisom úverovej zmluvy vyhlásil, že sa oboznámil so Všeobecnými poisťnými podmienkami. Odporcovi ako priemernému spotrebiteľovi nemusí byť zrejmy ani význam tohto pojmu, taktiež súd poukazuje na to, že išlo zrejme o pomerne obsahovo rozsiahly dokument upravujúci vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, poisťovňou a navrhovateľom. Uvedenie údajov o prijatí poistenia tak ako bolo uvedené v článku III. predmetnej zmluvy, bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy navrhovateľom a za takého stavu možno potom s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že odporca sa pre poistenie nerozhodol po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, resp. vzniku poisťnej udalosti, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. Takto odporcovi vznikla povinnosť platiť v rámci príslušnej dojednanej splátky aj časť predstavujúcu poistenie. Rovnako aj pri tomto dojednaní mal súd za to, že ide o dojednanie spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Okrem toho súd dopĺňa, že podľa bodu 4. článku III. Zmluvy, poistenie malo zaniknúť, ak je dlžník v omeškaní po dobu 4 mesiacov. Keďže odporca uhradil iba jednu splátku úveru a druhú uhradil len čiastočne, poistenie malo zaniknúť po uplynutí 4 mesiacov a navrhovateľ v žiadnom prípade nemohol mať nárok na poistenie za 29 mesiacov. Preto nárok na poistenie súd zamietol.

Pokiaľ ide o poplatok za vedenie účtu mesačne vo výške 2,20 Eur za 29 mesiacov, poplatok za vedenie úverového účtu bol uvedený pod bodom 10 článku II. úverovej zmluvy a mal byť zahrnutý v splátke a bližšie bola povinnosť odporcu platiť poplatok za vedenie účtu upravená aj článku IV. Obchodných podmienok D. V. F., R..F..

Podľa § 2 písm. e) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

V zmysle § 37 ods. 21 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“) banke, zahraničnej banke a pobočke zahraničnej banky sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.

Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013 (§ 122s ods. 4 Zákona o bankách).

Z vyššie citovanej úpravy obsiahnutej v Zákone o bankách vyplýva, že účinnosťou novely č. 132/2013 od 10.6. 2013 priamo zákon zakazuje bankám požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie úverových účtov. Možno konštatovať, že predmetná novelizácia bola akýmsi vyvrcholením v podobe zákonnej úpravy zákazu žiadania poplatkov za vedenie úverových účtov ako účtov, ktoré vznikajú na základe úverového vzťahu, ale ľuďom nič neprinášajú a sú dôležité iba pre finančné inštitúcie.

V danej právnej veci sa jedná o poplatok, ktorý mal byť dojednaný a jednotlivé zložky sa stali splatnými ako súčasť splátky úveru pred uvedenou novelou zákona o bankách. Súd však predmetné dojednania o poplatku za vedenie úverového účtu podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú

nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že odporca ako klient a dlžník z úverového vzťahu bol povinný platiť navrhovateľovi ako veriteľovi poplatok za vedenie úverového účtu. Teda laicky povedané a rovnako asi aj chápané priemerným spotrebiteľom, odporca bol povinný platiť navrhovateľovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné omeškania alebo iné pohyby na účte. Súd má za to, že keď navrhovateľ ako veriteľ poskytol odporcovi ako dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášal odporca ako spotrebiteľ, ktorý predsa za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatil navrhovateľovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru a preto na odporcu ako spotrebiteľa a dlžníka nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. Zákon o spotrebiteľských úveroch definoval poplatok ako akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, no nemožno prijať záver, že pod takto definovaný pojem poplatku možno subsumovať akúkoľvek sumu určenú veriteľom predstavujúci úhradu jeho nákladov, pričom sa jedná o poplatok a úhradu predmetnej sumy, za ktoré spotrebiteľovi nie je poskytované žiadne protiplnenie, keď zo znenia Obchodných podmienok nevyplýva, žeby odporcovi bol poskytovaný výpis z predmetného úverového účtu, alebo žeby mal prístup k informáciám a údajom vedených na účte, teda jednalo sa čisto o administratívno-technické údaje pre navrhovateľa ako veriteľa. Na základe uvedeného potom súd nárok navrhovateľa na zaplatenie poplatku za vedenie úverového účtu považoval za nedôvodný a ako už uviedol vyššie, započítal aj platby odporcu zaúčtované navrhovateľom na túto položku tak ako boli uvedené v splátkovom kalendári na úhradu istiny. Okrem toho súd dopĺňa, že odporca vykonal iba dve úhrady, a preto nie je zrejmé, čo 29 mesiacov navrhovateľ spravoval.

Z vyššie uvedených dôvod bol zamietnutý aj návrh navrhovateľa na poplatok za poskytnutie úveru vo výške 33 Eur. Tento poplatok mal zahŕňať výdavky navrhovateľa, ktoré mu vznikli s poskytnutím úveru, avšak tieto náklady nemá znášať odporca, keďže nejde o plnenie, z ktorého by mal prospech. Tieto výdavky navrhovateľa na administratívnu činnosť pri poskytnutí úveru sú započítané v úrokoch z úveru, ktoré má platiť odporca. Okrem toho navrhovateľ nepreukázal, za čo všetko tieto výdavky mali byť vynaložené a tým nepreukázal jeho dôvodnosť. Dojednanie tohto poplatku súd podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Po spočítaní nároku na úrok z úveru vo výške 584,26 Eur a dlhu na istine vo výške 1.453,04 Eur odporca dlží navrhovateľovi sumu 2.037,30 Eur.

Posledným navrhovateľom uplatňovaným nárokom bol nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,10 Eur a 9 % ročne zo sumy 2.547,94 od 17.03.2012 do zaplatenia. Suma 9,10 Eur bola navrhovateľom kapitalizovaná, vyčíslená a bola vypočítaná za každú omeškanú splátku vo výške 8 % ročne. Súd má za to, že navrhovateľovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 2.037,30 Eur, ako to vyššie ustálil, pretože v prevyšujúcej časti bol nárok navrhovateľa zamietnutý. Z priznanej sumy súd preto priznal navrhovateľovi aj zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % denne, ktorá výška je súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka spojením s Nariadením vlády od 17.03.2012, teda dňom po uplynutí lehoty poskytnutej odporcovi vo vyhlásení úveru za predčasne splatný (06.03.2012 + 10 dní) do zaplatenia. Súd pre úplnosť dodáva, že úrok z omeškania je priznaný vo výške a od dňa ako to žiadal odporca, len z nižšej sumy, ako to už vyššie odôvodnil.

Podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

Navrhovateľ mal úspech v časti o zaplatenie sumy 2.037,30 Eur, čo predstavuje 79,67 % zo žalovanej sumy a neúspech mal v časti o zaplatenie sumy 519,74 eur (20,33 %), v ktorej súd žalobný návrh zamietol, čo predstavuje úspech odporcu. Takto po odpočítaní úspechu navrhovateľa od úspechu odporcu vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania v pomere 59,34 %, pričom navrhovateľ

si uplatnil trovy konania za zaplatený súdny poplatok v sume 153 eur, preto mu súd priznal náhradu iných trov konania v sume 90,79 eur, na zaplataenie ktorého zaviazal odporcu.

Zároveň súd priznal právnomu zástupcovi navrhovateľa trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhlášky“), ktoré sú vyčíslené takto:

- odmena v sume 202,48 eur za 2 úkony právnej služby podľa § 10 ods.1 § 14 ods. 1 písm. a), b) vyhlášky. Paušálna náhrada je v roku 2013 vo výške 7,81 eur

- príprava a prevzatie zastúpenia..... 101,24 eur + RP 7,81 eur

- podanie návrhu na vydanie PR..... 101,24 eur + RP 7,81 eur

Spolu ..... 218,10 eur

Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného právneho predpisu. Súd priznal právnomu zástupcovi navrhovateľa DPH vo výške 20 % zo sumy 218,10 eur v sume 43,62 eur, spolu teda trovy konania vo výške 261,72 eur.

Súd priznal právnomu zástupcovi navrhovateľa odmenu a náhrady za poskytnuté právne služby v pomere 59,34 % zo sumy 261,72 eur, teda 155,30 eur, na zaplataenie ktorých zaviazal odporcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 OSP,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a OSP),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.